

вече, извади цигара и започна да пуши. Отвреме-навреме внимателно се взираше въ Ася.

— Какво те носи? — запита го Ведровъ.

Ася стоеше изтръпналъ, съ неподвижно втренчени очи въ картината.

— Защо казвашъ, че това е нашата действителностъ?

Стариятъ художникъ започна да се разхожда изъ стаята.

— Видѣ ли днесъ Илова? — Единъ идеалистъ, нали?

Ася бавно каза:

— Да, идеалистъ.

Стариятъ се засмѣ:

— И все пакъ, следъ нѣколко дни ще го обесятъ.

Неочаквано направи обратъ:

— И тебе щѣха да обесятъ, ако не бѣхте спечелили, но не е късно. Нима не убиха Загорова? Опитай се да попрѣчишъ нѣкому, и ще видишъ.

— Ти казвашъ, че Загоровъ попрѣчи нѣкому?

Гласътъ на Ася потрепера. Той бѣше твърдо убеденъ, че убийството на Загорова се дължи на сведенията, които той имаше за Здравева и за аферитъ му. Не смѣеше само да сподѣли убеждението си, не смѣеше изобщо да мисли за него, защото потреперваше отъ ужасъ. Тоя день се реши да попира раната, а Ведровъ не се поколеба да каже каквото знае:

— Азъ не твърдя нищо. Това говори мълвата. Писаха и нѣкои вестници. Загоровъ прѣчеше нѣкому. Това е явно.